

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιγ'10-17)

4 Δεκεμβρίου 2016

Ο Ευαγγελιστής Λουκάς, στην σημερινή ευαγγελική περικοπή, μας περιγράφει το γεγονός της θεραπείας μιας γυναίκας σκυμμένης διαρκώς, με κυρτωμένο το σώμα της τόσο πολύ, που δεν μπορούσε καθόλου να σηκώσει όρθιο το κεφάλι της. Βασανιζόταν, η δύστυχη, δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια από σατανική ενέργεια. Όταν, λοιπόν, την είδε ο Κύριος, της φώναξε: Γυναίκα, είσαι ελεύθερη από την αρρώστια σου. Και έτσι άπλωσε πάνω της τα χαριτόβρυτα χέρια Του και την ίδια στιγμή έγινε καλά, σηκώθηκε ολόρθη και δόξαζε τον Θεό για τη θεραπεία της.

Μαρτύριο ήταν η ζωή για την ταλαιπώρη εκείνη συγκύπτουσα. Δεκαοκτώ χρόνια χωρίς να μπορεί να κοιτάξει τον ουρανό, τα πουλιά, τ' αστέρια, τα πρόσωπα των ανθρώπων γύρω της. Δεκαοκτώ χρόνια καταδικασμένη να βλέπει το χώμα, σκυμμένη στη γη! Κι όμως, ή γυναίκα αυτή δεν απελπίστηκε. Δεν έχασε την πίστη και την υπομονή της. Η ασθένεια του σώματος έκανε την ψυχή της πιο ανθεκτική. Γι' αυτό και τη βλέπουμε να μην υπολογίζει τον κόπο, τον πόνο, τις ειρωνείες ή την περιφρόνηση των ανθρώπων και να έρχεται στη συναγωγή, για να ενισχυθεί πνευματικά με την προσευχή και τη μελέτη του θείου Νόμου.

Άραγε ποιος μπορούσε να καταλάβει τί υπομονή έκανε αυτή η γυναίκα; Ποιος ήταν ικανός να διακρίνει το μεγαλείο της ψυχής της; Ποιος αντίκρισε το εσωτερικό κάλλος αυτής που εξωτερικά φαινόταν καμπουριασμένη και άσχημη; Μόνο ο καρδιογνώστης Κύριος γνώριζε τη βαθιά πίστη της και την ταπεινή της διάθεση, γι' αυτό και, χωρίς εκείνη να πει ούτε μια λέξη, μπροστά σε όλους στράφηκε και της είπε: «**γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου**»· γυναίκα, είσαι λυμένη και ελευθερωμένη από την αρρώστια σου. Μάλιστα έθεσε πάνω της τα χέρια Του, και την ίδια στιγμή ή συγκύπτουσα έγινε καλά! Επανέκτησε την όρθια στάση τού σώματός της και δόξαζε τον Θεό για τη θεραπεία της.

Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι ο φιλόανθρωπος Κύριος χάρισε την υγεία στη συγκύπτουσα, χωρίς εκείνη να το ζητήσει και χωρίς να την προκαλέσει να εκφράσει την πίστη της. Γιατί; Διότι και μόνο το ότι αυτή η γυναίκα ήρθε στη συναγωγή σε τέτοια κατάσταση, αυτό φανέρωνε **την αγαθή και ταπεινή της διάθεση**. Γι' αυτό και δέχθηκε την ευεργετική Χάρη του Κυρίου.

Ο αρχισυνάγωγος, όμως, μετά τη θεραπεία της συγκύπτουσας από τον Κύριο, αντέδρασε, επικαλούμενος την τήρηση της αργίας του Σαββάτου. Με αγανάκτηση είπε στους παρευρισκομένους να μην προσέρχονται προς θεραπεία το Σάββατο, αλλά τις υπόλοιπες έξι ημέρες της εβδομάδας: «ἕξ ἡμέραι εἰσὶν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθαι, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου». Αυτό το έκανε όχι εξαιτίας τού ζήλου που είχε για τον Μωσαϊκό Νόμο, αλλά διότι ήταν ένας **υποκριτής, πλήρης φθόνου**.

Ο φθόνος είναι ένα ζοφερό πνευματικό νόσημα, είναι πάντοτε και διαχρονικά τέκνο της κακότητας του Σατανά και αντιμάχεται και αμφισβητεί τόσο τον ίδιο τον Θεό, όσο και τα έργα του. Όταν εμφανιστεί στην ψυχή, την τυφλώνει και την εξασθενεί, όπως η σκουριά τον σίδηρο, και κάνει τον άνθρωπο να μην μπορεί να ενεργήσει λογικά και να μην βλέπει και να σκέφτεται τίποτε άλλο, παρά μόνο τι κακό να πει και να κάνει. Σύμφωνα με όσα λέει ο Μ. Βασίλειος ο φθόνος προέρχεται από **τη ζήλεια**, γεννά το **μίσος** και μεταφράζεται **σε λύπη για την ευτυχία του άλλου**. Έτσι εκδιώκεται η αγάπη και ο άνθρωπος αντιμετωπίζει τους πάντες, ακόμα και τους ευεργέτες του, ως εχθρούς. Ο φθονερός λυπάται για τα καλά για τις αρετές και την ευτυχία του πλησίον, υποφέρει για τις όποιες επιτυχίες έχει ο συνάνθρωπός του. Στενοχωριέται και πληγώνεται από όλους. Έχει κάποιος καλή υγεία; Αυτό πληγώνει τον φθονερό. Είναι κάποιος πιο ωραίος και πιο όμορφος; Είναι πλούσιος, έχει κοινωνική επιφάνεια; Αυτά είναι πληγές και τραύματα στην ψυχή του φθονερού. Το μόνο που ανακουφίζει τον φθονερό είναι η δυστυχία του συνανθρώπου του, τον οποίο φθονεί. Όταν λοιπόν κάποιος χαίρεται, κατά τον Μ. Βασίλειο, ο φθονερός δεν χαίρεται μαζί του, όταν, όμως, υποφέρει τότε συμπάσχει μαζί του και τον ευσπλαχνίζεται για αυτό που έπαθε. Χαρά του φθονερού λοιπόν είναι να δει, τον επιτυχημένο να εκπίπτει σε ελεεινό, τον ευτυχισμένο άνθρωπο να γίνεται δυστυχής και τον χαρούμενο να δακρύζει και να πενθεί. Η κατάσταση του φθόνου είναι εναντίωση στον Θεό της αγάπης, σε αυτόν που μας έδωσε την εντολή να αγαπάμε όχι μόνο όσους

για οποιονδήποτε λόγο μας επηρεάζουν και μας ενοχλούν, αλλά ακόμα και τους εχθρούς μας. Αντ' αυτού ο φθονερός, όχι μόνο τους εχθρούς του δεν αγαπά, αλλά ακόμα και τους φίλους και αδελφούς και ευεργέτες του φθονεί και επιβουλεύεται για την ευτυχία ή την επιτυχία τους. Ο φθονερός άνθρωπος έχει έλλειμμα αγάπης και άρα μένει εκτός της όντως αγάπης του Χριστού.

Στη Βασιλεία του Θεού δεν πάνε όσοι μισούν και φθονούν τον άλλο, αλλά αυτοί που αγαπούν και χαίρονται για το καλό, το αγαθό και τη δόξα του συνανθρώπου τους. Ας μην λησμονούμε πως ο θάνατος για εμάς τους ανθρώπους εκπήγασε, σαν από πηγή, από τον φθόνο του διαβόλου, καθώς επίσης η έκπτωση από τα πνευματικά αγαθά και η αποξένωση από τον Θεό. Άρα εφόσον ποθούμε τη Βασιλεία του Θεού ας ακούσουμε τον Απόστολο Παύλο, ο οποίος μας συμβουλεύει: «μη γινώμεθα κενόδοξοι, αλλήλους προκαλούμενοι, αλλήλοις φθονούντες», και ταυτόχρονα μας ζητά να γίνουμε «αλλήλους χρηστοί, εὐσπλαγνοί», συγχωροῦντες ὁ ἕνας τὸν ἄλλο «καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἐχαρίσατο ἡμῖν».

Ο φθόνος, λοιπόν, παραλογίζει και εξευτελίζει τον άνθρωπο. Είναι μία ασθένεια που όταν μας κυριεύσει, μας κάνει ανεξέλεγκτους. Κάποτε οδηγεί και σε πράξεις αποτρόπαιες και εγκληματικές. Πάντοτε, όμως, **αναστατώνει και συχνά διαλύει τις ανθρώπινες σχέσεις**. Γίνεται τείχος ακόμη κι ανάμεσα σε συγγενείς. Διαλύει οικογένειες, φιλίες, καταστρέφει ψυχές. Γι' αυτό όταν βλέπουμε μέσα στην ψυχή μας το παραμικρό ίχνος ζήλειας, μην το αφήνουμε να εξελιχθεί. Αλλά να προστρέχουμε στο έλεος του Θεού, για να το καταπολεμήσουμε αμέσως, πριν να είναι πολύ αργά. Αμήν.

Αρχιμ. Θεοτόκης Φαίδωνος